

[Albrechtsen]

opstillingsstop på NATO-udenrigsminister-mødet eller så hurtigt som overhovedet muligt.

Jeg glæder mig på den baggrund over, at hr. Lasse Budtz tilkendegav så megen sympati, som han gjorde, for det dagsordensforslag, SF og VS har fremsat i dag i den anledning. Nu mangler vi kun, at det radikale venstre også klart og utvetydigt udtaler sin støtte, således at det i hvert fald dermed er markeret over for regeringen, at der er et klart flertal i Folketinget for at gøre dette krav til umiddelbar handling.

Jeg har bemærket, at hr. Anker Jørgensen i et brev til statsministeren opfordrer til drøftelse mellem de nordiske lande af dels opstillingsstoppet, dels etablering af en nordisk atomvåbenfri zone. I dette brev opfordres ifølge Aktuelt i dag til bl.a. at søge gennemført fælles skridt med Norge i NATO. Nu håber jeg ikke, at der hermed er lagt op til, at det nærmere indhold i disse initiativer er noget, som socialdemokratiet ønsker at afvente en enighed med regeringen om. Hvis socialdemokratiet ønsker enighed med regeringen om disse spørgsmål, opnås der intet, for nedrustningen er ikke regeringens sag, og den vil derfor gøre alt for at hindre konkrete skridt, således som regeringen også har stået på hovedet for at hindre en virkningsfuld dansk indsats på NATO-ministermøderne.

Jeg håber, det er meningen, at regeringen af et Folketingsflertal skal pålægges disse konkrete skridt; ellers sker der ingenting. Men jeg håber ikke, det er meningen med disse nordiske drøftelser nu at oprette endnu en syltekrukke, hvori sagerne kan hengemmes. Dels har det norske initiativ tilsyneladende de samme mangler som den socialdemokratiske dagsorden af 3. maj 1984, dels må det norske initiativ ikke bruges som begrundelse for at undlade andre selvstændige initiativer. Jeg er meget alvorligt bange for, at det vil kunne lykkes dele af den socialdemokratiske gruppe at cementere den syltekrukkepolitik, som 2. maj-dagsordenen var udtryk for, men jeg håber naturligvis ikke, det vil gå sådan. Jeg håber især, at de udtalelser, hr. Lasse Budtz er kommet med i dag om støtte til det dagsordensforslag, vi har fremsat, viser, at der er mulighed for, at det går en anden vej end syltekrukkepolitikken.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Denne samling som helhed og store dele af debatten i dag har været præget af de borgerliges såkaldte frihedsbetragtninger. Vi har i samlingen behandlet forslag om frihed for eksklusivaftaler, frihed for at skulle betale den del af fagforeningskontingentet, som går til politiske partier, og den borgerlige ledertråd har hele tiden været, at det skulle stå det enkelte individ frit for selv at bestemme, om han eller hun ville være med i en fagforening overhovedet eller måske melde sig over i en gul fagforening.

Frihed for eksklusivaftaler og frihed for at organisere sig i enhedsfagbevægelsen repræsenterer blot den enkeltes forsøg på at svække og stække kollektivet og forringe de goder, der er opnået, goder, som netop kun har kunnet opnås ved, at arbejderklassen organiserede sig og brugte den kollektive styrke, organisationen gav. Den enkeltes såkaldte frihed er altså blot en frihed til at styrke arbejdsgiverne, som er de eneste, der nyder godt af, at arbejderklassen er splittet.

HT-konflikten viste, hvad en samlet arbejderklasse kan, når den står sammen, og når der bliver koordineret mellem de forskellige faggrupper. HT-chaufførerne fik de uorganiserede fyret. De viste, at de ikke vil acceptere individualisterne og nasserne, dem, der sætter sig uden for kollektivet.

Men HT-konflikten er ikke slut. HT-chaufførerne må være parate til at besvare de provokationer, som straks fulgte fra borgerligt hold, da busserne kørte igen. Jeg tænker især på tvangsforflytningerne af fagligt aktive chauffører og nye udmeldelser. Aktionen må simpelt hen genoptages, hvis tingene ikke bringes i orden, det vil sige, hvis tvangsforflytningerne ikke tages tilbage og der sker genindmeldelser øjeblikkeligt. Hvis det bliver nødvendigt, må Danmark blokeres, indtil de borgerlige stopper provokationerne.

Men samtidig må der kæmpes en kamp for, at fagbevægelsen bliver demokratiseret. Det er jo rigtigt, at der i dag hersker tilstande, som gør, at mange medlemmer føler sig fremmedgjort, at mange føler, at fagforeningerne er noget fjernt, noget i stil med forsikringselskaber, og det er rigtigt, at der i mange fagforeninger er udemokratiske stemmeprocedurer, som udelukker store mindretal. Det er jo rigtigt, at der er censur på mange fagblade. Det er jo rigtigt, at mange fagforeningsbestyrelser lukker sig socialdemokratisk